

HET TUCHTCOLLEGE VAN HET NEDERLANDS INSTITUUT VAN REGISTEREXPERTS

heeft de navolgende beslissing gewezen

inzake:

A
wonende te Z
klager

tegen

B
Ingeschreven in het register van het NIVRE, werkzaam bij C te Y
verweerder

Partijen worden hierna aangeduid als klager en de expert

---

1. Het verloop van de procedure

- 1.1 Op 15 mei 2018 heeft de voorzitter van het Tuchtcollege een zgn. voorzittersbeslissing gewezen in onderhavige procedure. Deze beslissing houdt in (1) dat de klacht voor zover die betrekking heeft op het handelen van verweerder in de periode februari 2014 niet-ontvankelijk is en wel op grond van het bepaalde in artikel 5.3 van het toepasselijke Reglement Tuchtrecht: het klaagschrift is ingediend na verloop van drie jaren na de dag waarop klager heeft kennisgenomen of redelijkerwijs kennis had kunnen nemen van het handelen of nalaten van de beklagde waarop de klacht betrekking heeft. Voorts houdt de beslissing in (2) dat de klacht voor zover die betrekking heeft op het handelen van verweerder in de periode oktober 2017/januari 2018 ongegrond is: niet duidelijk is wat de inhoud van die klacht is. De informatie waarnaar klager bij de expert vroeg heeft hij ook daadwerkelijk ontvangen en daaruit blijkt dat de aanvraag tot een voorschot is gedaan op 3 februari 2014 en niet op 11 februari 2014, zoals klager suggereert.
- 1.2 Bij e-mail van 24 mei 2018 heeft klager overeenkomstig het bepaalde in artikel 7.2 van het Reglement Tuchtrecht verzocht om een behandeling van zijn klacht door het voltallig Tuchtcollege.
- 1.3 De hoorzitting ten overstaan van het voltallig Tuchtcollege heeft plaatsgevonden op 16 november 2018 te Rotterdam. Aanwezig was klager in persoon. Verweerder was eveneens aanwezig in persoon, vergezeld door D (directeur C).

2. De voortgezette beoordeling

Het verzet tegen de niet-ontvankelijkheid

- 2.1 Klager heeft ter zitting in zijn verzet ingevolge artikel 5.4 van eerder vermeld Reglement tegen de beslissing van de voorzitter inzake de niet-ontvankelijkheid onder meer gesteld dat zijn klacht ten aanzien van de periode februari 2014 niet verjaard moet worden geacht omdat hij

pas tijdens deze procedure bekend geworden is met het klachtwaardige gedrag van verweerder. Klager dacht eerder dat door toedoen van de VVE er in februari 2014 vertraging ontstaan was in de betaling van een voorschot en dat hij daardoor schade geleden had. Nadat de vorderingen van klager tegen de VVE bij de kantonrechter zijn afgewezen heeft klager zich in 2017 tot de expert gewend. Pas nadat klager onderhavige klacht tegen verweerder heeft ingediend is hem op grond van het door verweerder bij verweer overlegde correspondentie-overzicht (door klager aangeduid als het 'logboek') duidelijk geworden dat niet de VVE maar verweerder de vertraging heeft veroorzaakt. Dit in verband met het door klager veronderstelde feit dat er nog onderhandeld is over de coördinatiekosten van de VVE.

- 2.2 Het Tuchtcollege begrijpt de stelling van klager aldus dat de verjaringstermijn pas later is gaan lopen, namelijk nadat klager bekend geworden is met het klachtwaardig handelen van verweerder. Het Tuchtcollege kan zich in de voorstelling van zaken van klager niet vinden. Op zichzelf is het juist dat indien men pas later bekend wordt met het klachtwaardig handelen dit met zich kan brengen dat de verjaringstermijn (van 3 jaar) op grond van het Reglement Tucht-recht van het NIVRE verlengd moet worden. Klager heeft echter al bij zijn initiële klacht (met het daartoe bestemde meldingsformulier) geschreven dat hij verweerder verwijt *'dat hij de vertraging door de VVE mogelijk heeft gemaakt, terwijl het belang van de VVE wel goed is verzorgd: "de coördinatiekosten zijn in de eerste schadeberekening € 1.901.37 en in de tweede (en definitieve) € 880 rond (geen BTW).'* Kennelijk bestond eerder bij klager wel degelijk een vermoeden ten aanzien van dezelfde feiten dat verweerder – in de perceptie van klager – klachtwaardig gehandeld had. Alleen al hierom moet het beroep van klager op een hiervoor benoemde verlenging van de verjaringstermijn verworpen worden.
- 2.3 Daar komt naar het oordeel van het Tuchtcollege nog bij dat onduidelijk is gebleven of en waarom verweerder überhaupt – naar klagers wijze van zien (op klachtwaardige wijze) – vertraging veroorzaakt zou hebben. De periode tussen 3 februari 2014, de dag waarop verweerder om betaling van een voorschot verzocht heeft, en de betaling op 13/14 februari 2014, is naar het oordeel van het Tuchtcollege niet op voorhand onredelijk lang zodat om die reden van vertraging in beginsel in het geheel geen sprake is. Dat zou anders kunnen zijn als klager aan verweerder bekend gemaakt had dat hij voor de 14^e februari 2014 het geld nodig had – volgens klager om een keuken bij aflevering te kunnen (af)betalen. Dat is echter gesteld noch gebleken. Relevant daarbij is dat klager eerder (op 28 januari 2018) gemeld had dat de keuken pas later (in week 8) geleverd zou worden, overigens zonder daarbij te vermelden dat hij voor die datum het geld daarvoor nodig had. Dit terwijl hij sowieso een deel van de keuken uit eigen middelen moest betalen.
- 2.4 Tenslotte blijkt uit de door verweerder bij dupliek ingebrachte, en niet door klager weersproken stukken, dat de door klager aangehaalde opmerking uit het 'logboek' (namelijk: 'ik heb 1 opmerking') betrekking had op de door klager opgevoerde schoonmaakkosten, en niet een door verweerder gestelde vraag betrof maar een vraag van de expert aan de zijde van de verzekeraar. Voor zover dat al enige (relevante) vertraging zou hebben opgeleverd kan dat in ieder geval niet aan verweerder worden toegerekend. Het voorgaande leidt er niet alleen toe dat de beslissing van de voorzitter in de stand moet blijven, er volgt ten overvloede tevens uit dat ook indien de klacht met betrekking tot de desbetreffende periode niet verjaard was de klacht niet tot een gegronde verklaring had kunnen leiden. Het Tuchtcollege kan niet inzien wat verweerder ten aanzien van die periode verweten zou kunnen worden.

De beoordeling van de klacht ten aanzien van de periode oktober 2017/januari 2018

- 2.5 Naar het oordeel van het Tuchtcollege geldt ook voor het handelen van verweerder in de periode 2017/2018 dat niet valt in te zien wat verweerder ten aanzien van die periode verweten zou kunnen worden. Het Tuchtcollege begrijpt uit hetgeen klager ter zitting nog verklaard

heeft dat hij het verdacht vond dat verweerder met hem een gesprek wilde, terwijl klager hem alle relevante stukken had toegezonden, en daar voorafgaand aan de afspraak een factuur voor stuurde. Het Tuchtcollege kan dat gedrag echter niet als onbehoorlijk beschouwen en acht het alleszins begrijpelijk dat verweerder het aangewezen vond om met klager van gedachten te wisselen om een goed beeld te krijgen van hetgeen klager precies voor ogen stond. Het kennelijke wantrouwen aan de zijde van klager dat op dat moment ontstaan is, en dat – getuige de verklaringen ter zitting – hem ertoe bracht zonder berichtgeving niet meer op de afspraak te verschijnen, komt het Tuchtcollege niet gerechtvaardigd voor. Daarbij speelt een rol dat verweerder later (in januari 2018) opnieuw wel degelijk het gesprek aangegaan is met klager (in het bijzijn van D) om te trachten een antwoord te kunnen vinden op de vragen van klager. Verweerder heeft ter zitting in dat verband nog verklaard dat het hem niet duidelijk was wat nu precies de vraag van klager was. Het Tuchtcollege oordeelt wat dat betreft dat het oordeel van de voorzitter juist is, namelijk dat onvoldoende duidelijk is wat de inhoud van de klacht is op dit punt. De informatie waar klager kennelijk om vroeg zoals door hem geformuleerd (in grote letters) in zijn e-mail van 8 december 2017: ‘WANNEER HEEFT HET VERZOEK VAN HET EERSTE VOORSCHOT E’, heeft klager inderdaad ontvangen. Dat blijkt tenminste in ieder geval uit de e-mail van D van 12 januari 2018, maar de inhoud daarvan is overigens niet betwist door klager en uit de stukken blijkt naar het oordeel van het Tuchtcollege dat dit inderdaad het geval geweest is.

Concluderend

2.6 Het voorgaande leidt ertoe dat het voltallig Tuchtcollege het verzet tegen de niet-ontvankelijkheid niet zal honoreren en inzake de periode 2017/2018 (definitief) zal beslissen dat de klacht ongegrond is.

3. De beslissing.

3.1 Het Tuchtcollege verwerpt het verzet tegen de beslissing van de voorzitter inzake de klacht voor zover deze betrekking heeft op de periode februari 2014. De klacht is op dit onderdeel niet ontvankelijk.

3.2 Het Tuchtcollege verklaart de klacht voor het overige ongegrond.

Aldus gewezen door het Tuchtcollege van het Nederlands Instituut van Registerexperts, in de samenstelling van prof.mr. J.H. Wansink (voorzitter), prof.mr. N. van Tiggele-van der Velde en mr. C.W. Verloop, bijgestaan door mr. J.A.I. Wendt, secretaris, te Rotterdam op 18 december 2018.

prof.mr. J.H. Wansink,

prof.mr. N. van Tiggele-van der Velde

mr. C.W. Verloop